

Arrest

nr. 200 813 van 8 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 juli 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 april 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 april 2017 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 november 2009 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 25 juni 2014 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond.

De verzoekers dienden tegen deze beslissing van 25 juni 2014 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 30 maart 2017, bij arrest met nummer 184 757, vernietigt de Raad de beslissing van 25 juni 2014.

Op 14 april 2017 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet opnieuw ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 2 juni 2017 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2009 (en de aanvullingen van 13.10.2010 en 26.03.2014) werd ingediend door :

*S., H. (R.R.: ...)
geboren te A. op (...)1956
+ echtgenote S., A. (R.R. ...)
geboren te L. op (...)1963*

*nationaliteit: Armenië
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Vooreerst merken we op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat die bepalen waaraan een aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een gunstmaatregel. Bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf beschikt de Staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime beoordelingsbevoegdheid. Gebruik makende van deze discretionaire bevoegdheid (én gebaseerd op de hierna uitvoerige motivatie) wordt de aanvraag tot verblijfsmachtiging van betrokkenen ongegrond verklaard.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Hiermee gepaard gaande verwijzen we nog naar ons schrijven van 29.11.2010. Dit standaardschrijven was gebaseerd op de vernietigde instructies. Met dit schrijven én de inhoud ervan kan aldus geen rekening meer worden gehouden, daar deze brief een toepassing van de instructie was.

De heer S. H. verblijft sinds juni 2005 in België en diende op 24.06.2005 een asielaanvraag in.

Deze aanvraag werd afgesloten op 7.12.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 8.12.2005.

De heer S. H. dient onderhavig verzoek in samen met zijn echtgenote S. A. Zij kwam in december 2008 naar België en diende op 19.12.2008 een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd op 20.10.2009 afgesloten met een beslissing weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 21.10.2009.

De duur van de procedures – namelijk iets minder dan 6 maanden voor de asielprocedure van de man en ongeveer 10 maanden voor de asielprocedure van de vrouw – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingesteld door de heer S. H. bij de Raad van State werd op 30.04.2010 verworpen (RvS, arrestnr. 203.472).

Betrokkenen menen in hun verblijfsperiode in België geïntegreerd en lokaal verankerd te zijn. Ze menen dat deze integratie een grond zou moeten vormen voor een verblijfsmachtiging. Bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf beschikt de Staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime beoordelingsbevoegdheid. Gebruik makende van deze discretionaire bevoegdheid (én gebaseerd op de hierna uitvoerige motivatie inzake de integratie) stellen we dat deze zogenaamde integratie van betrokkenen niet weerhouden kan worden als een grond voor een verblijfsmachtiging. Vooreerst merken we op dat betrokkenen na het afsluiten van hun asielprocedure in België bleven en dit in de illegaliteit. Het feit dat zij zich gedurende al die jaren geïntegreerd zouden hebben kan niet beloond worden. Bovendien kunnen we vaststellen dat deze zogenaamde integratie een onvoldoende grond kan vormen voor een verblijfsmachtiging.

Om de integratie te staven leggen betrokkenen slechts een 5-tal getuigenverklaringen voor van personen die de heer S. kennen via de Evangelische Kerkgemeenschap Philadelphia en die stellen dat hij een actief lid is van de kerk, zich inzet voor anderen en geïntegreerd is in België én een verklaring van de maatschappelijke assistent van het LOI waarin staat dat ze tijdens hun verblijf aldaar meewerkend waren en steeds bereid waren te helpen. Er dient te worden opgemerkt dat de vijf verklaringen allemaal geschreven werden door leden van de Evangelische Kerk. Dit betekent dat betrokkenen zich vooral op één domein geëngageerd hebben. Men mag redelijkerwijs toch verwachten dat er meer persoonlijke en gevarieerde steunbrieven bij de aanvraag of erna worden toegevoegd. Deze getuigenverklaringen zijn onvoldoende om aan te nemen dat betrokkenen dermate geïntegreerd zouden zijn en dat dit zou moeten gepaard gaan met een verblijfsmachtiging. Het is immers ook logisch dat betrokkenen na een verblijf van enkele jaren enkele kennissen hebben gemaakt. Doch, deze getuigenverklaringen tonen niet aan dat betrokkenen dermate hechte banden zouden onderhouden dat dit een verblijfsmachtiging zou moeten rechtvaardigen.

Betrokkenen leggen verder een attest voor van het CVO waarin staat dat ze de cursus Nederlands voor anderstaligen richtgraad 1.1 (niveau 1) gevolgd hebben van 03.09.2009 tot en met 28.01.2010. De geponeerde goede integratie wordt niet aangetoond aan de hand van een ver doorgedreven taal cursus zoals verwacht zou worden voor iemand die hier al zo lang verblijft. Mijnheer verblijft immers sinds 2005 in België en heeft zich pas in 2009 ingeschreven voor het beginnersniveau Nederlands. Het administratief dossier werd ook niet aangevuld, noch voor mijnheer, noch voor mevrouw.

Voort legt mijnheer een arbeidsovereenkomst d.d. 21.11.2009 voor om tewerkgesteld te worden als hersteller juwelen (arbeider) bij BVBA G. & C°. Het siert betrokkene dat hij werkbereid is, doch hij toont niet aan waarom dit een verblijf in België zou moeten rechtvaardigen. Betrokkene toont immers niet aan dat hij dit beroep niet zou kunnen uitoefenen in zijn land van herkomst of waarom dit een verblijf in België zou moeten rechtvaardigen.

Ook halen betrokkenen aan hier naar de dokter en de tandarts te gaan. Ze leggen daar geen bewijs van voor, doch dit is een logisch gevolg van een (langdurig) verblijf in een land.

De zogenaamde integratie van betrokkenen kan aldus niet aanvaard worden als een grond voor een verblijfsmachtiging.

Tevens tonen betrokkenen niet aan dat zij sedert de aanvraag art. 9bis geëvolueerd zouden zijn inzake de zogenaamde lokale verankering. De aanvraag werd immers op geen enkel punt aangevuld.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk tegen de openbare orde en de nationale veiligheid en geen manifesterende en opzettelijke fraude hebben gepleegd, dient opgemerkt te

worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tot slot beweren betrokkenen dat zij vrezen voor vervolging tegen hun eigen persoon indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven.

Bovendien tonen betrokkenen niet aan waarom dit een grond zou moeten vormen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in België.”

Op 14 april 2017 beslist de gemachtigde tevens om elk van de verzoekers een bevel te geven om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Het bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van de eerste verzoeker vormt de tweede bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 2 juni 2017 en is als volgt gemotiveerd:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”*

Het bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van de tweede verzoekster maakt de derde bestreden beslissing uit. Ook deze beslissing werd ter kennis gebracht op 2 juni 2017. Zij bevat de volgende motivering:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, dat enkel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“EERSTE MIDDEL:

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de aanvankelijke vernietigde beslissing was geargumenteed dat gezien door verzoeker een arbeidsovereenkomst was voorgelegd bij de werkgever bvba G. & Co, er hem bij schrijven dd. 29.11.2010 voorwaardelijk tijdelijk verblijf werd verleend, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, voorlegging die evenwel niet is gebeurd.

Dat de opwerping van verzoekers dat zij dergelijke arbeidskaart niet konden voorleggen gezien het faillissement van voormelde firma, niet werd aanvaard gezien de duidelijke voorwaarde tot voorlegging van de arbeidskaart B.

Deze aanvankelijke negatieve beslissing werd door de RVV vernietigd doch enkel in de mate dat er door DVZ een voorwaarde aan de wet werd toegevoegd die er echter niet in vermeld stond.

In hetzelfde arrest werd vastgesteld dat in deze eerste beslissing DVZ de aangevoerde elementen inzake integratie niet betwist werden in casu, doch er bijkomend een voorwaarde werd gesteld met name het voorleggen van een arbeidskaart B, dewelke echter niet voorzien is in de wet.

In de nieuwe bestreden beslissing gaat verweerder nu evenwel argumentatie gaan opbouwen dewelke diametraal tegenovergesteld is aan deze in de aanvankelijke positieve beslissing (tijdelijk verblijf) als deze in de eerste bestreden beslissing en wel in die zin dat thans de ingeroepen elementen van integratie wél worden betwist.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers menen in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat het hun toegekende tijdelijk verblijfsrecht afhankelijk werd gesteld van een voorwaarde die wegens redenen buiten de wil en de macht van verzoekers, onmogelijk te vervullen waren.

Dat er sprake is van de voorwaarde tot het voorleggen van een arbeidskaart B, hetwelk geen probleem zou geweest zijn had de firma G. & Co verder blijven bestaan en geen faillissement gekend.

Dat door het faillissement van de voormelde firma evenwel geen gevolg kon verleend worden aan de voorgelegde arbeidsovereenkomst en tewerkstelling, en bijgevolg ook onmogelijk aan de voorwaarde tot voorlegging van een arbeidskaart B.

Dat hier duidelijk sprake is van een overmachtssituatie waardoor de gestelde voorwaarde onmogelijk te vervullen viel en valt buiten toedoen van verzoekers.

Dat het niet opgaat om een totaal onmogelijke voorwaarde te gaan opleggen, en hier aan vast te houden, terwijl toch de ratio legis in de eerste plaats erin bestond personen die hier goed geïntegreerd zijn en waren, en die konden aantonen dat zij binnen de kortste keren in het werk zouden geraken, effectief legaal verblijf toe te kennen.

Dat verzoekers aan alle voorwaarden voordien hebben voldaan, en nadien hun verblijfsrecht zonder enig probleem herhaaldelijk werd verlengd.

Dat het onredelijk is om plots na al die jaren verlenging zonder probleem, nu deze te gaan weigeren omwille van redenen die zich reeds voordeden voor de eerste verlenging, en alsdan de verlenging niet in de weg stonden.

Dat het verzoekers voorkomt dat zij nooit een eerlijke kans hebben gekregen, weze zich te bewijzen door tewerkstelling en zij verzoeken om hetzij alsnog een nieuwe tewerkstellingsmogelijkheid aan te tonen, en toegestaan worden alsnog voor deze tewerkstelling een arbeidskaart B aan te vragen, hetzij alsnog een arbeidskaart C wordt afgeleverd waarmee verzoeker dan overal kan werken.

Dat op deze wijze de ratio legis kan gerespecteerd worden en de doelstelling die vooropstond kan gerealiseerd worden, weze naast integratie ook tewerkstelling. Dat doordat in de bestreden beslissing een voorwaarde werd opgelegd, dewelke dan naderhand buiten toedoen van verzoekers onmogelijk kon

vervuld worden, en hier dan na verschillende malen verlenging een uiteindelijke weigering aan te verbinden, de rechten van verzoekers ten zeerste worden geschonden.

Dat dergelijke al te strenge interpretatie der wetgeving waarbij naderhand de aan verzoekers opgelegde voorwaarden onmogelijk te vervullen blijken buiten toedoen van verzoeker, die met een overmachtssituatie te kampen hadden, een schending inhoudt van de werkelijke draagwijdte van art. 9 BIS VW en totaal onredelijk is gezien het eerder ingenomen standpunt waarbij telkens zonder probleem verlenging werd toegekend.

Dat verzoekers ook zeer goed geïntegreerd zijn, Nederlands spreken, sedert meer dan 9 jaar in België verblijven, zonder problemen.

In de nieuwe beslissing wordt vooropgesteld dat bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag de staatssecretaris of diens gemachtigde over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt.

Deze beoordelingsbevoegdheid kan er evenwel niet toe leiden dat een eerder genomen beslissing inzake niet-betwiste elementen inzake integratie, bij een latere beslissing volledig wordt ondergraven en deze gemelde elementen plots diametraal tegenovergesteld wordt beoordeeld.

Er dient bij de uitoefening van de beoordelingsbevoegdheid een zekere mate van consistentie te bestaan, waarbij dezelfde elementen niet eensklaps al naargelang van de beslissing, nu eens niet-betwist worden, en dan wel eens wél betwist worden.

Het is het één of het ander, en er kan niet terzelfder tijd koud en warm geblazen worden.

De ingeroepen elementen hier aan de orde werden aanvankelijk weerhouden als basis voor een (voorwaardelijk) recht op verblijf, en na vernietiging van de voorwaarde die was opgenomen, kan er thans niet zomaar een nieuwe beoordeling plaatsvinden waarbij de ingeroepen elementen in strijd met de eerdere beoordelingen nu wel betwist worden.

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van de kinderen, noch de andere elementen, noch de duur van de procedures, noch een situatie van overmacht, kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.

Indien gezinnen die hier 5 jaar verblijven, en steeds in procedure zijn geweest, weze eerst asielpcedure, vervolgens regularisatieprocedure, én die tijdelijk verblijf bekwamen dat telkenmale verlengd werd, niet definitief geregulariseerd kunnen worden, wie kan dan nog een beroep doen op art. 9 BIS VW.

Dit is niet meer redelijk.

Dat bovendien dient opgemerkt dat hier niet de ontvankelijkheid van de aanvraag wordt betwist, doch alles berust op een appreciatie ten gronde, waarbij het zeer onduidelijk is waarom de overmachtssituatie niet kan aanvaard worden.

Het is duidelijk dat de voorwaarde van voorlegging van een arbeidskaart B ondanks de aanwezigheid van een overmachtssituatie, veel te absoluut wordt gesteld en de grenzen van de normale redelijkheid ruim overschrijdt.

Er is tevens een schending van de motiveringsplicht in die zin dat enkel wordt gemotiveerd dat er een voorwaarde was gesteld geworden die niet is vervuld geworden, doch anderzijds niet wordt gemotiveerd waarom de ingeroepen overmachtssituatie niet kan aanvaard worden en dit ondanks het feit dat voorafgaandelijk verschillende verlengingen waren toegestaan.

Er is verder manifeste schending van de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel in die zin dat een nieuwe beslissing wordt genomen, waarbij er thans wordt geoordeeld dat de ingeroepen elementen van integratie niet kunnen leiden tot de gegrondheid van de aanvraag, terwijl dezelfde elementen in het kader van een vorige beslissing wél werden aanvaard en niet werden betwist, en ook hebben geleid tot een positieve beslissing.

De bewering alsof de ingeroepen integratie niet kan aanvaard worden als een grond voor verblijfsmachtiging, is strijdig met de eerdere beoordeling waarbij deze elementen wél werden aanvaard als grond voor verblijfsmachtiging.

Er is hier sprake van een manifeste verkeerde invulling van de appreciatiebevoegdheid in hoofde van verweerder, bevoegdheid die niet zover kan gaan dat eenzelfde dossier tot twee totaal tegengestelde beoordelingen kan leiden.

Indien aanvaard wordt dat de nieuwe beslissing die volledig in tegenstrijd is met de eerdere beslissing en beoordeling van verweerder, binnen de appreciatiebevoegdheid valt van verweerder, dan opent dit de deur van de totale willekeur aangezien tegenstrijdige beslissingen, inconsistenties, edm.

Er wordt in de nieuwe bestreden beslissing trouwens impliciet een nieuwe voorwaarde gesteld, terwijl deze in de eerdere beslissing niet voorzien was, met name het feit alsof het dossier zou moeten aangevuld worden zijn.

Verzoekers kunnen uiteraard en willen ook hun dossier aanvullend, maar dit werd hen nooit gevraagd, en er werd reeds geoordeeld dat de ingeroepen elementen op zich reeds voldoende waren om een verblijfsmachtiging te bekomen, waarbij er onmiddellijk na de vernietiging door de RVV van de vorige beslissing, een nieuwe beslissing is tussengekomen vanwege DVZ waarbij deze voorwaarde plots bijkomend wordt gesteld.

Het komt verzoekers voor dat gezien de snelle nieuwe beslissing vanwege de verweerder, er blijkbaar sprake is van wrok, eerder dan de bedoeling om op basis van een geactualiseerd dossier uitspraak te doen.

Verweerder is evenwel in haar appreciatiebevoegdheid die ruim is, gebonden aan een aantal grenzen, zoniet is er mogelijkheid tot willekeur.

Een van deze grenzen houdt in dat haar opeenvolgende beoordelingen inzake de ingeroepen elementen van integratie, toch minstens consistent zijn, wat hier geenszins het geval is.”

3.1.1. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekers de door hen aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM op geen enkele concrete wijze uiteenzetten in hun eerste middel. Zij laten na te verduidelijken op welke wijze de eerste bestreden beslissing dit verdragsartikel zou schenden.

Dit middelenonderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

3.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De eerste bestreden beslissing is genomen in antwoord op een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis, §1, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

De verzoekers betogen vooreerst dat de aanvankelijke negatieve beslissing door de Raad werd vernietigd, maar enkel in de mate dat er door de dienst vreemdelingenzaken een voorwaarde aan de wet werd toegevoegd. Volgens de verzoekers werd in het vernietigingsarrest van de Raad vastgesteld dat de aangevoerde elementen inzake integratie niet werden betwist, maar dat er de bijkomende voorwaarde werd gesteld van het voorleggen van een arbeidskaart B. De verzoekers verwijten de verweerder dat hij in de huidige eerste bestreden beslissing een argumentatie opbouwt die diametraal tegenovergesteld is aan deze in de aanvankelijke *“positieve beslissing”* (tijdelijk verblijf). De bewering dat de ingeroepen integratie niet kan worden aanvaard als een grond voor verblijfsmachtiging, is volgens de verzoekers in strijd met de eerdere beoordeling waarbij deze elementen wel werden aanvaard als grond voor een verblijfsmachtiging.

De Raad stelt vast dat de eerdere beslissing, die op 25 juni 2014 werd genomen inzake de verblijfsaanvraag van de verzoekers, inderdaad werd vernietigd door de Raad. Het betreft het arrest met nummer 184 757 van 30 maart 2017. Dit arrest bevat onder meer de volgende motivering:

“De kernkritiek van verzoekende partijen is dat de voorwaarde inzake het bezit van de arbeidskaart “veel te absoluut” wordt gesteld.

Gelet op wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen, kunnen verzoekende partijen gevolgd worden in hun kritiek. Hierin staat namelijk te lezen:

“Aangezien duidelijk als voorwaarde voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging gesteld werd dat een arbeidskaart B moest voorgelegd worden, kunnen betrokkenen geen aanspraak maken op een verblijfsregularisatie op basis van onderhavig verzoek.

De elementen aangaande de integratie van betrokkenen – namelijk het hebben van sociale contacten wat gestaafd wordt met diverse steunbrieven; lid zijn van de evangelische kerk en de gevolgde lessen Nederlands – volstaan op zich niet als grond voor regularisatie. Betrokkenen waren immers zoals hierboven vermeld op de hoogte van het feit dat een arbeidskaart B diende voorgelegd te worden om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsregularisatie. Betrokkenen hebben niet voldaan aan de gestelde voorwaarde. Daardoor kunnen de elementen aangaande de integratie van verzoekers op zich niet weerhouden worden.

Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen band of slechts een kleine band meer zouden hebben met het land van herkomst. Betrokkenen verbleven immers geruime tijd in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.”

De vaststelling dat de verwerende partij het bezit van de arbeidskaart “veel te absoluut” stelt, dringt zich des te meer op gelet op wat in de nota kan worden gelezen. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen op dit punt immers het volgende:

“Waar verzoekers stellen dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden zou zijn, nu er geen rekening werd gehouden met de andere elementen, laat verwerende partij andermaal gelden dat het voorleggen van een arbeidskaart B een noodzakelijke voorwaarde was voor het bekomen van een verblijfsrecht. Verzoekers waren daarvan op de hoogte. Zij kunnen derhalve niet de verwachting dragen te worden geregulariseerd op grond van andere elementen, zoals hun voorgehouden integratie.

(...)

In de bestreden beslissing wordt derhalve terecht gesteld dat “de elementen aangaande de integratie van betrokkenen – namelijk het hebben van sociale contacten wat gestaafd wordt met diverse steunbrieven; lid zijn van evangelische kerk en de gevolgde lessen Nederlands – (...) op zich niet (volstaan) als grond voor regularisatie. Betrokkenen waren immers zoals hierboven vermeld op de hoogte van het feit dat een arbeidskaart B diende voorgelegd te worden om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsvergunning. Betrokkenen hebben niet voldaan aan de gestelde voorwaarde. Daardoor kunnen de elementen aangaande de integratie van verzoekers op zich niet weerhouden worden.”

Hieruit blijkt dat het feit dat het voorleggen van een arbeidskaart B door de verwerende partij als een noodzakelijke voorwaarde werd gehanteerd voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging en het determinerend motief uitmaakt op grond waarvan de elementen van integratie niet werden weerhouden. 4.8. De Raad herinnert er aan dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Door in casu de aangevoerde elementen inzake integratie niet te betwisten doch te oordelen en te motiveren dat deze elementen niet kunnen worden weerhouden omdat niet aan de gestelde voorwaarde, met name het voorleggen van een arbeidskaart B, werd voldaan, schendt de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De handelwijze van de verwerende partij, zoals deze blijkt uit de bestreden beslissing en wordt bevestigd in de nota, leidt immers tot het toevoegen van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor deze bepaling wordt geschonden.”

Uit de bewoordingen van het arrest met nummer 184 757 van 30 maart 2017 blijkt zodoende dat de beslissing van 25 juni 2014 werd vernietigd omdat het voorleggen van een arbeidskaart B als een noodzakelijke voorwaarde werd beschouwd voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. De Raad stelt vast dat de huidige eerste bestreden beslissing geen enkel motief bevat omtrent het voorleggen van een arbeidskaart. Integendeel gaat de verweerder dit keer inhoudelijk in op de verschillende andere elementen die de verzoekers hebben aangevoerd in hun verblijfsaanvraag van 30 november 2009. De verweerder motiveert op zeer uitvoerige wijze waarom de door de verzoekers aangehaalde elementen geen verblijfsmachtiging kunnen rechtvaardigen. De Raad stelt dan ook vast dat er geenszins sprake is van een tegenstrijdige motivering van de *in casu* eerste bestreden beslissing in vergelijking met de beslissing van 25 juni 2014. Bovendien merkt de Raad op dat, wanneer na de vernietiging van een beslissing, niets eraan in de weg staat dat de motieven van die nieuwe beslissing reeds bestonden ten tijde van de vernietigde beslissing. De enkele omstandigheid dat de bestreden beslissing gebaseerd is op gegevens die niet 'nieuw' zijn, houdt derhalve geen schending in van het gezag van gewijsde van het eerdere vernietigingsarrest (RvS 14 oktober 2013, nr. 225.091; RvS 14 oktober 2013, nr. 225.092).

Bovendien mist het betoog van de verzoekers feitelijke grondslag waar zij stellen dat de in de aanvraag ingeroepen elementen van integratie eerder wel werden aanvaard als een grond voor verblijfsmachtiging. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers niet dat de verzoekers ooit een verblijfsmachtiging hebben verkregen op grond van hun integratie.

De Raad wijst er op dat noch de vernietigde beslissing van 25 juni 2014, noch de brief van 29 november 2011 de toekenning van een verblijfsmachtiging inhielden. Bovendien vermeldt de eerste bestreden beslissing omtrent de brief van 29 november 2011 het volgende: “*Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat de discretionaire*

bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Hiermee gepaard gaande verwijzen we nog naar ons schrijven van 29.11.2010. Dit standaardschrijven was gebaseerd op de vernietigde instructies. Met dit schrijven én de inhoud ervan kan aldus geen rekening meer worden gehouden, daar deze brief een toepassing van de instructie was.” De verzoekers tonen niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk of niet deugdelijk zouden zijn.

Met de eerste bestreden beslissing wordt de verblijfsaanvraag van 30 november 2009 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan een aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard, noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekers voeren tevens aan dat het hun toegekende tijdelijk verblijfsrecht afhankelijk werd gesteld van een voorwaarde die wegens redenen buiten hun wil om onmogelijk te vervullen waren. Er zou namelijk sprake zijn van de voorwaarde tot het voorleggen van een arbeidskaart B. De Raad stelt echter vast dat de *in casu* eerste bestreden beslissing geen enkel motief bevat in die zin. In deze beslissing van 14 april 2017 wordt noch expliciet, noch impliciet de voorwaarde gesteld dat de verzoekers een arbeidskaart voorleggen. De argumentatie van de verzoekers mist ook op dit punt feitelijke grondslag, minstens dient te worden vastgesteld dat de uitvoerige kritiek omtrent (het niet kunnen verkrijgen van) de arbeidskaart niet is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

De verzoekers kunnen voorts evenmin worden gevolgd waar zij stellen dat de elementen van integratie, in tegenstelling tot hetgeen in de beslissing van 25 juni 2014 werd gesteld, opeens worden betwist. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt in tegendeel dat de gemachtigde erkent dat de verzoekers geïntegreerd zijn. Hij oordeelt echter dat deze niet-betwiste integratie geen grond kan vormen voor een verblijfsmachtiging. De gemachtigde licht zijn besluit uitvoerig toe: *“Betrokkenen menen in hun verblijfsperiode in België geïntegreerd en lokaal verankerd te zijn. Ze menen dat deze integratie een grond zou moeten vormen voor een verblijfsmachtiging. Bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf beschikt de Staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime beoordelingsbevoegdheid. Gebruik makende van deze discretionaire bevoegdheid (én gebaseerd op de hierna uitvoerige motivatie inzake de integratie) stellen we dat deze zogenaamde integratie van betrokkenen niet weerhouden kan worden als een grond voor een verblijfsmachtiging. Vooreerst merken we op dat betrokkenen na het afsluiten van hun asielprocedure in België bleven en dit in de illegaliteit. Het feit dat zij zich gedurende al die jaren geïntegreerd zouden hebben kan niet beloond worden. Bovendien kunnen we vaststellen dat deze zogenaamde integratie een onvoldoende grond kan vormen voor een verblijfsmachtiging. Om de integratie te staven leggen betrokkenen slechts een 5-tal getuigenverklaringen voor van personen die de heer S. kennen via de Evangelische Kerkgemeenschap Philadelphia en die stellen dat hij een actief lid is van de kerk, zich inzet voor anderen en geïntegreerd is in België én een verklaring van de maatschappelijke assistent van het LOI waarin staat dat ze tijdens hun verblijf aldaar meewerkend waren en steeds bereid waren te helpen. Er dient te worden opgemerkt dat de vijf verklaringen allemaal geschreven werden door leden van de Evangelische Kerk. Dit betekent dat betrokkenen zich vooral op één domein geëngageerd hebben. Men mag redelijkerwijs toch verwachten dat er meer persoonlijke en gevarieerde steunbrieven bij de aanvraag of erna worden toegevoegd. Deze getuigenverklaringen zijn onvoldoende om aan te nemen dat betrokkenen dermate geïntegreerd zouden zijn en dat dit zou moeten gepaard gaan met een verblijfsmachtiging. Het is immers ook logisch dat betrokkenen na een verblijf van enkele jaren enkele kennissen hebben gemaakt. Doch, deze getuigenverklaringen tonen niet aan dat betrokkenen dermate hechte banden zouden onderhouden dat dit een verblijfsmachtiging zou moeten rechtvaardigen. Betrokkenen leggen verder een attest voor van het CVO waarin staat dat ze de cursus Nederlands voor anderstaligen richtgraad 1.1 (niveau 1) gevolgd hebben van 03.09.2009 tot en met 28.01.2010. De*

geponeerde goede integratie wordt niet aangetoond aan de hand van een ver doorgedreven taalcursus zoals verwacht zou worden voor iemand die hier al zo lang verblijft. Mijnheer verblijft immers sinds 2005 in België en heeft zich pas in 2009 ingeschreven voor het beginnersniveau Nederlands. Het administratief dossier werd ook niet aangevuld, noch voor mijnheer, noch voor mevrouw. Voorts legt mijnheer een arbeidsovereenkomst d.d. 21.11.2009 voor om tewerkgesteld te worden als hersteller juwelen (arbeider) bij BVBA G. & C°. Het siert betrokkene dat hij werkbereid is, doch hij toont niet aan waarom dit een verblijf in België zou moeten rechtvaardigen. Betrokkene toont immers niet aan dat hij dit beroep niet zou kunnen uitoefenen in zijn land van herkomst of waarom dit een verblijf in België zou moeten rechtvaardigen. Ook halen betrokkenen aan hier naar de dokter en de tandarts te gaan. Ze leggen daar geen bewijs van voor, doch dit is een logisch gevolg van een (langdurig) verblijf in een land. De zogenaamde integratie van betrokkenen kan aldus niet aanvaard worden als een grond voor een verblijfsmachtiging. Tevens tonen betrokkenen niet aan dat zij sedert de aanvraag art. 9bis geëvolueerd zouden zijn inzake de zogenaamde lokale verankering. De aanvraag werd immers op geen enkel punt aangevuld.” De verzoekers gaan in het geheel niet in op deze motivering en zij tonen niet aan dat het oordeel van de gemachtigde foutief of kennelijk onredelijk zou zijn.

De verzoekers argumenteren verder dat zij voordien aan alle voorwaarden voldeden, en dat hun verblijfsrecht zonder enig probleem herhaaldelijk werd verlengd. Zij achten het onredelijk om plots na al die jaren verlenging zonder probleem, deze nu te gaan weigeren omwille van redenen die zich reeds voordeden voor de eerste verlenging en die toen de verlenging niet in de weg stonden. De Raad herhaalt echter dat uit het administratief dossier geenszins blijkt dat de verzoekers ooit tot een tijdelijk verblijf werden gemachtigd, laat staan dat er ooit sprake was van de verlenging van een tijdelijk verblijf. Ook dit betoog mist dus feitelijke grondslag.

De Raad herhaalt dat de gemachtigde over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt bij het oordeel of een vreemdeling een verblijfsmachtiging kan verkrijgen op grond van de elementen die een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden naar voor gebracht.

De verzoekers stellen dat er eenvoudigweg de vaststelling rest dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van de kinderen, noch de andere elementen, noch de duur van de procedures, noch een situatie van overmacht, kan leiden tot regularisatie van verblijf. De verzoekers hullen zich hier in een gratuite kritiek en hypothetische beweringen. Het spreekt voor zich dat de verzoekers hiermee niet aantonen dat de verweerder op grond van een kennelijk onredelijke beoordeling heeft besloten om de verblijfsmachtiging te weigeren. Het komt de Raad niet toe om zich uit te spreken over een dergelijke opportunitetskritiek. De Raad is immers niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de concrete motieven van de bestreden ongegrondheidsbeslissing zouden wijzen op een kennelijk onredelijke besluitvorming.

Volgens de verzoekers wordt er in de eerste bestreden beslissing impliciet een nieuwe voorwaarde gesteld, met name het feit dat het dossier zou moeten aangevuld worden. Zij stellen dat zij uiteraard hun dossier kunnen en willen aanvullen, dat dit hen nooit werd gevraagd, en er reeds werd geoordeeld dat de ingeroepen elementen op zich reeds voldoende waren om een verblijfsmachtiging te verkrijgen, waarbij er onmiddellijk na de vernietiging van de vorige beslissing, een nieuwe beslissing is tussengekomen waarbij plots deze bijkomende voorwaarde wordt gesteld.

In de eerste bestreden beslissing wordt het volgende gesteld omtrent eventuele aanvullingen van het administratief dossier:

“Betrokkenen leggen verder een attest voor van het CVO waarin staat dat ze de cursus Nederlands voor anderstaligen richtgraad 1.1 (niveau 1) gevolgd hebben van 03.09.2009 tot en met 28.01.2010. De geponeerde goede integratie wordt niet aangetoond aan de hand van een ver doorgedreven taalcursus zoals verwacht zou worden voor iemand die hier al zo lang verblijft. Mijnheer verblijft immers sinds 2005 in België en heeft zich pas in 2009 ingeschreven voor het beginnersniveau Nederlands. Het administratief dossier werd ook niet aangevuld, noch voor mijnheer, noch voor mevrouw.” en *“Tevens tonen betrokkenen niet aan dat zij sedert de aanvraag art. 9bis geëvolueerd zouden zijn inzake de zogenaamde lokale verankering. De aanvraag werd immers op geen enkel punt aangevuld.”*

Uit deze motieven kan, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekers voorhouden, niet worden afgeleid dat de gemachtigde een voorwaarde aan de wet zou hebben toegevoegd door te verwachten dat de verzoekers hun dossier zouden aanvullen. De verweerder stelt louter vast dat de verzoekers hun administratief dossier niet meer hebben aangevuld met betrekking tot de gevolgde taalopleiding, en dat zij, omdat het dossier niet verder werd aangevuld, niet aantonen dat zij sedert hun aanvraag in 2009 geëvolueerd zouden zijn inzake de lokale verankering. De verzoekers maken niet aannemelijk dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. De Raad wijst er ook op dat de eerste bestreden beslissing het antwoord betreft op een verblijfsaanvraag die door de verzoekers zelf werden ingediend en waarbij zij een heel aantal elementen naar voor hadden geschoven waarmee zij menen in aanmerking te komen voor een verblijfsmachtiging. Het kwam en komt dan ook steeds aan de verzoekers toe om hun aanvraag concreet te staven met de nodige stukken. Het spreekt in dit kader voor zich dat de verweerder enkel de door de elementen die daadwerkelijk naar voor werden gebracht in rekening kan nemen. Bijgevolg is het logisch en niet kennelijk onredelijk dat de verweerder, bij stilzitten van de verzoekers, geen uitspraak kan doen omtrent de recentere integratie of talenkennis. Aangezien de bewijslast onmiskenbaar op de aanvragers zelf rust, valt ook niet in te zien waarom de verweerder de verzoekers zou moeten uitnodigen om hun aanvraag te actualiseren. In tegendeel kan van de verzoekers worden verwacht dat zij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag zouden leggen om hun aanvraag met meer recente elementen aan te vullen indien zij van mening zijn dat deze elementen hen een grotere kans geven op het verkrijgen van een verblijfsmachtiging.

De verzoekers tonen bijgevolg geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel. Zij tonen evenmin aan dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd miskend.

3.1.3. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.2. In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

"TWEEDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verbod van discriminatie en schending gelijkheidsbeginsel.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto op een consistente manier gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als voldoende elementen voor een toekenning van de verblijfsaanvraag op basis van art. 9 BIS VW. terwijl dit in het verleden anders is beoordeeld.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoekers een uitgebreide motivering ook op dit punt voorlegt hetgeen evenwel niet is gebeurd.

Dat de motivering ontoereikend is.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoekers op een bepaald ogenblik geconfronteerd zijn geworden met een overmachtssituatie die ertoe heeft geleid dat zij onmogelijk de gestelde voorwaarde nog konden voldoen.

Dat deze overmachtssituatie niet aan hen te wijten is, doch aan het faillissement van de opgegeven werkgever destijds.

Dat verzoekers vragen dat hun dossier in alle redelijkheid en op een consistente manier wordt beoordeeld.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers tal van elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.”

3.2.1. De verzoekers laten na om te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissingen het gelijkheidsbeginsel en het discriminatieverbod zouden schenden. De verzoekers kunnen zich ook niet dienstig beroepen op een schending van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” in hun algemeenheid. Zij moeten concreet aanduiden welk van de verschillende beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden. Het middel is op deze punten niet ontvankelijk.

3.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In het tweede middel stellen de verzoekers dat niet *in concreto* noch op een consistente manier gemotiveerd werd waarom de door hen aangehaalde elementen niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als voldoende elementen voor een toekenning van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, terwijl dit in het verleden anders is beoordeeld. Er mag volgens hen een uitgebreide motivering verwacht worden op alle door hen aangehaalde elementen, maar dit zou niet zijn gebeurd. De verzoekers komen tot slot opnieuw terug op de door hen aangehaalde overmachtssituatie die ertoe heeft geleid dat zij onmogelijk de gestelde voorwaarde nog konden voldoen.

De Raad stelt vast dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 november 2009 zich in het administratief dossier bevindt. Uit deze aanvraag blijkt dat de verzoekers de volgende elementen hebben aangevoerd ter ondersteuning van de gegrondheid van hun aanvraag: het ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007, een arbeidscontract bij de bvba G. & Co, de lokale verankering die zou blijken uit de sociale banden in België, de kennis van het Nederlands, de bereidheid tot werken, het feit dat zij naar de dokter en tandarts gaan in België en verklaringen waaruit vriendschappen moeten blijken. Uit de eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde al deze

elementen in zijn beslissing heeft betrokken en uitvoerig heeft gemotiveerd waarom zij volgens hem niet volstaan voor een machtiging tot verblijf. De verzoekers kunnen dan ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat de gemachtigde niet *in concreto* of op een niet-consistente manier omtrent de aangehaalde elementen werd gemotiveerd. De Raad stelt verder vast dat de verzoekers niet aannemelijk maken dat de concrete motivering van de gemachtigde kennelijk onredelijk zou zijn of dat zij zou berusten op een onzorgvuldige feitenvinding. Dat in het verleden anders werd geoordeeld over dezelfde aanvraag blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier. Reeds bij de bespreking van het eerste middel heeft de Raad vastgesteld dat de verzoekers eerder nooit een tijdelijke verblijfsmachtiging hebben verkregen.

Waar de verzoekers tenslotte opnieuw terugkomen op de situatie van 'overmacht', die te maken heeft met het niet kunnen voorleggen van een arbeidskaart B, herhaalt de Raad dat uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat de aanvraag werd geweigerd omdat de verzoekers geen arbeidskaart konden voorleggen. De kritiek betreffende de overmachtssituatie betreft voor het overige een loutere opportuniteitskritiek, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

De verzoekers tonen met het vage betoog in het tweede middel geen schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel

3.2.3. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.3. In een derde en laatste middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Het derde middel wordt als volgt toegelicht:

"DERDE MIDDEL

Schending art. 3 EVRM

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

Zij wonen hier sedert meer dan 9 jaar, de kinderen gaan hier naar school, zij spreken allen Nederlands, zij zijn volledig geïntegreerd.

Dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoekers ten zeerste wordt ontwricht en er schending is van beginselen van behoorlijk bestuur om dergelijke drastische maatregelen te nemen zonder te kijken naar de gevolgen voor verzoekers.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geschaad zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Dat door de bestreden beslissing de kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat om dezelfde redenen als hoger vermeld ook de bevelen om het grondgebied te verlaten dienen vernietigd en voorafgaand geschorst te worden."

3.3.1. Wederom stelt de Raad vast dat de verzoekers niet uiteenzetten op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 3 van het EVRM zouden schenden en dat zij zich niet dienstig kunnen beroepen op een schending van de *"algemene beginselen van behoorlijk bestuur"* in hun algemeenheid. In hun derde middel geven zij ook niet aan hoe artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden. Deze middelenonderdelen zijn niet ontvankelijk.

3.3.2. Voor toelichting omtrent de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, wordt verwezen naar de uiteenzettingen onder punt 3.2.2.

In hun derde middel stellen de verzoekers dat zij omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben. Zij wonen hier sedert meer dan 9 jaar, de kinderen gaan hier naar school, zij spreken allen Nederlands en zij zijn volledig geïntegreerd. Zij stellen verder dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoekers ten zeerste wordt ontwricht en dat de beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden door dergelijke drastische maatregelen te nemen zonder te kijken naar de gevolgen voor verzoekers.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing met betrekking tot het langdurig verblijf van de verzoekers in België een motief bevat, namelijk: *"Vooreerst merken we op dat betrokkenen na het afsluiten van hun asielprocedure in België bleven en dit in de illegaliteit. Het feit dat zij zich gedurende al die jaren geïntegreerd zouden hebben kan niet beloond worden."* Bovendien kan de Raad verwijzen naar de uitgebreide motieven die in de eerste bestreden beslissing werden opgenomen met betrekking tot de integratie van de verzoekers, en die zijn weergegeven bij de bespreking van het eerste middel. Uit de bespreking van het eerste middel is bovendien gebleken dat de verzoekers niet aannemelijk gemaakt hebben dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

Waar de verzoekers stellen dat door de weigering van machtiging tot verblijf hun gezin wordt ontwricht, kunnen de verzoekers niet gevolgd worden. Los van het feit dat de weigering van verblijf op zich geen schending van het gezinsleven tot gevolg kan hebben omdat het geen verwijderingsmaatregel betreft, gelden de bevelen om het grondgebied te verlaten, die *in casu* ook worden aangevochten, voor het hele gezin. De verzoekers beperken zich voorts tot de loutere bewering als zou hun gezin ontwricht worden. Wat deze ontwrichting precies zou inhouden, lichten zij echter niet toe. Met een dergelijke louter affirmatief betoog tonen de verzoekers niet aan dat de geviseerde weigeringsbeslissing onwettig zou zijn.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat de verzoekers niet aantonen dat zij minderjarige kinderen hebben. Dit blijkt ook niet uit het administratief dossier. In tegendeel blijkt hieruit dat de verzoekers twee meerderjarige kinderen hebben, geboren in 1984 en 1985, die bovendien in Armenië verblijven. De loutere bewering dat de kinderen hier school hebben gelopen, wordt op geen enkele wijze onderbouwd. Aangezien niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekers minderjarige kinderen hebben, kunnen zij zich ook niet beroepen op een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

Tenslotte merkt de Raad nog op dat de verzoekers de concrete motieven van de tweede en derde bestreden beslissingen niet betwisten, namelijk: *"Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum"*. Deze motieven blijven dan ook staan.

3.3.3. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE